

KLINIK JÓZEF (1890-1940)

Urodził się 21 lutego 1890 roku w Bułakowie, w rodzinie Michała, miejscowego rolnika i Barbary z domu Misiak. W czasie I wojny światowej służył w armii niemieckiej. Po powrocie do domu wstąpił 16 listopada 1918 roku do oddziału Straży Ludowej w Pogorzeli. Od 4 stycznia 1919 roku służył w 2. kompanii koźmińskiej w 1. batalionie koźmińskim, od 29 lutego 1919 roku w 12. kompanii 3. batalionu 11. pułku strzelców wielkopolskich. Później w składzie 69. pułku piechoty walczył na froncie południowo-zachodnim (odcinek jutrosiński) w bitwie o Rawicz pod Dąbrówką (5-6 lutego 1919 roku) oraz od 10 lutego na odcinku góreckim, w której odzyskano tereny utracone poprzednio. Następnie pozostawał na linii demarkacyjnej pod Jutrosinem.

W roku 1920 znalazł się na froncie litewsko-białoruskim, nadal w 3. batalionie 69. pułku piechoty. Od 12 września był na froncie litewskim aż do rozejmu 29 września. 25 grudnia 1920 roku przybył do garnizonu w Gnieźnie. Po wojnie zwolniony z wojska w stopniu plutonowego. 3 lutego 1921 roku wstąpił do policji byłej Dzielnicy Pruskiej. Po jej połączeniu z Policją Państwową służył w komisariacie w Ostrowie, 1 lutego 1937 roku został mianowany starszym posterunkowym.

We wrześniu 1939 roku wycofywał się na wschód, w kierunku Łucka i Tarnopola, dotarł do Krzemieńca. 16 września widziano go jadącego samochodem w kierunku Stanisławowa. Do niewoli sowieckiej dostał się w nieznanych okolicznościach. Zgodnie z listą transportową NKWD nr 050/2 poz. 37 z 27 kwietnia 1940 roku transport 294 jeńców odjechał ze stacji w Ostaszku. 28 kwietnia komendant przekazał go na stacji w Kalininie (obecnie Twer) funkcjonariuszowi UNKWD. Jeńcy zostali zastrzeleni w więzieniu wewnętrznym UNKWD w nocy z 28/29 kwietnia 1940 roku, a ich zwłoki wrzucono do zbiorowego dołu w pobliskiej wsi Miednoje.

Był żonaty z Jadwigą Majchrzak (1895-1921) i miał syna Jana (ur. w 1921 r.), po jej śmierci ożenił się powtórnie 11 czerwca 1923 roku w Ostrowie z Leokadią Krzyżan (zm. 13 marca 1943) i miał z nią syna Alfreda.

Odnaczony Krzyżem Walecznych za wyjątkową postawę bojową na froncie w 1920 roku oraz medalami: Niepodległości, pamiątkowym Za Wojnę 1918-1921, Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości oraz srebrnym i brązowym Za Długoletnią Służbę.